

ὅστις ἀν ἄνθρωπος σοφός σοφώτατα πρὸςθεύει
πῶς τὴν Ἑλλάδ' εἰσιπτε πένια συντροφεία.

Ἄς ποῦμε σήμερα κι' ἐμεῖς ταμπούρα τοὺς ἱγκρίτους,
ὅπου μὰς λὶν γονατιστοὶ τῆς γούνας τῶν μακί...
ἄσπρο ὅτ' ὄν γέρο Ναιάρα καὶ ὄστους Ἀνεξαρτήτους,
κι' ἕνας ἀν ἔβγῃ μοναχὰ μεγάλῃ θάνα νίκη.

Αὐτὰ σὰς λέγω. βρὶ παιδιὰ, γεμάτος ἀπὸ λαύρα,
κι' ἂν δὲν φανῆς φιλότιμος, μωρὶ λαὶ κενήθη,
γὰρ τοῦτο δὲν θὰ λυπηθῶ, μὴδὲ θὰ βάλω μαύρα,
μῆτε θὰ χάσ' ἢ Μούσα μου τὸ πρῶτο τῆς τὸ κίρι.

Εἰς χέρσον ἔδαρος θὰ πῶ πὺς ἔπεναν ὁ σπόρος
κι' ὅπως κυττάζω κἀποὶ ψυχρὸς κι' ἀδιαφόρος
ἐνώπιόν μου τρέχουσιν ἀχείριαν κατσαρίδα,
ἔτσι πηδῶσαν ὄστους κρημνὸς θὰ ὄω καὶ τὴν πατρίδα,
καὶ θὰ φωνάζω παίζοντας ντακούλι καὶ φλογέρα :
εὐρύτε ὅτ' ὄν γέρο διαβόλο κι' ἀκόμη παραπέρα.»

Ἐλλησισμα πολεμικὸ καὶ ὄστην Πάτρα φονικὸ.

Α'.

Πῶ ! πῶ ! ὄστην Πάτρα πόλεμος καὶ δυνατὸ ντυστέα...
μὰμ μπούμ ἰδῶ, μὰμ μπούμ ἐκεῖ, φωτὰ κι' ἀστροπελεῖ.
Δρὸ τσελεπήδων ἔξακουστῶν πιαστῆκαν τὰ κοπίλα
κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώναζε ἕσρος ἀπὸ τὰ γέλοια :
εἰπάνω τους, μωρὶ παιδιὰ, Ἑλλήνων παῖδες ἴτε,
καὶ γὰρ τοὺς ἀρεντάδες σὰς αἰματοκυλοῦθητε.»

«Χριστὸ μου, τί πολεμιστὰὶ προβάλλουν αἰμαθόροι...
ὁ δόξα !... κομπούριστῆκαν ἐν δρὸ σημαιοφόροι,
καὶ κατὰ γῆς σωριάζονται βουβὸι καὶ σκοτωμένοι
καὶ πᾶν ὄστην ἄλλη τὴν ζωὴν κατευχριστοῦμένην,
γιατὶ φανήκανε πιστοὶ τῶν ἀρεντάδων δούλοι...
γιατὶ σὰς, παιδιὰ τῆς μπάτσινας, βαρεῖτε τὸ ντακούλι.»

»Καθίνας δούλος μαχαίρας φρενήρης ἄς χυμῆ
καὶ τὰς γενναίας χεῖρας του εἰς μαῦρον αἷμ' ἄς νίψη,
ὁ δὲ Θεὸς, πῶ πάντοτε τὴν πίστιν ἐκτιμᾷ,
δουλοὺς τοὺς δούλους τοὺς πιστοὺς βεβαίως θ' ἀνταμείψῃ.»

Πῶ ! πῶ ! ὄστην Πάτρα πόλεμος !... ἀρρίζουν τὰ λερούσα
καὶ χάνει καθὲ Πατρὸς Παρακουὴ καὶ Τρίτη,
κι' ὅπως γιὰ τὴν πεντάμορφη πιαστῆκαν Ἀρετούσα
ὁ λαύρος Ἐρωτόκριτος μὲ τὸν Καραμανίτη,
ἔτσι καὶ ὄτ' ἡμέρας μὰς εὐτύχησα ν' ἀκούσω
πῶς ὁ Γεροκωστώπουλος καλεῖται μὲ τὸν Θάνο
γιὰ τὸν μαρβόλο Θεοδώρῃ, τὸν γέροντ' Ἀρετούσο,
ποὺ τούβριπε τὰ σκοτωθῶν καὶ δέκα παραπάνω.

Ἐβαθῆς, Ἀρετούσο μου, τάνελπιστα μαντάτα :
δρὸ τρέψις ἰσκατωθῆκανε σὲ μὴ τῆς Πάτρας στράτα,
κι' αὐτὸς ὄστους ἀμορβῶν του φίλῃ χιλιάδες στέλλει
γλυκύτερα κι' ἀπὸ γλυκὸ στραγγαλιεὶ πατιτίλι.

Κροτάφοι στεφανώσετε πεσόντων μαχητῶν
καὶ ὄτ' ἡ Κορδόνας τοὺς βιωμαὶ ἀν πῶσιν κι' ἑκατόν,

ὁ μπάρμπας Κορδονάραγας, ὁ λύων ἀμικρίας,
εὐγνωμονεῖ πρὸς τοὺς νεκροὺς καὶ πρὸς τοὺς τραυματίας.

Β'

Ποῖα τρέπαια καὶ πάλιν μὰς ἰσαλίσειν ἡ φήμη...
τρία λειψάνα ὄτ' ἄς Πάτρας... αἰωνία τὴν ἡ μνήμη...
εἰς τοὺς τάφους τοὺς μεγάλους ζηλευτῶν σημαιοφόρων
μὲ βαρὺν ἀκούω γδούπον ἱπιτάριον ρυτῶραν.

Ὁ Θεὸς τῶν μαχαίραδων τὸ βαρὺ τοῦ πάλαι δῶρο
καὶ σκιρτοῦν ὄτ' ἀρετὰ τὸν οἰ κλεινοὶ σημαιοφόροι,
ποὺ βεβαίως οἱ καμῖνοι δὲν ἐπίστευαν ποτὶ
πῶς ἱγκάμια θ' ἀκούσουν αἱ πολλὰ τῶν ἀρεταί.

Δὲν ἐτίλειωσε τῶν δύο τσελεπήδων σὰς ἡ πάλη
κι' ἴσως νῆα σὰς ζυνηγήα πολυμάραχτη φωνή...
αἰωνία σὰς ἡ μνήμη, καὶ προσμένετε πῶς κι' ἄλλοι
θῆλθουν ἡ γρήγορα μαζὶ σὰς συντροφία παντοτεινή.

Σῆκος, Μπαρμπας κι' Ἀρετούσο, γιὰ νὰ ὄης παλληκαρίας,
μπομπούρισζον μὲς ὄστην Πάτρα δρὸ χιλιάδες κομπούριας.
Κουτασάδενα πατρίς μου κι' ὄπὲρ πάσας προσφιλιῆς,
κἀθεμῆας κομπούρας βρόντος ἀναγίννησιν κτυπᾷ,
ὁ δὲ Χιώτης κουτασάδενας καὶ πιστὸς σου Φασουλῆς
ὁ Ρωμαϊκὸς, φωνάζει, πῶ νὰ σέ... καὶ τὰ λοιπὰ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέους, ὁ καθέννας νέτος σέκτος.

Φ.— Ἀγκυράρος, Γενναῖος, κι' ὄλο νὰ σκούζης « Ἀγκουρα
καὶ κάτω τὰ ζυλάγγουρα.»

Ἐμπρὸς λοιπὸν ἀγκυράρος...

Κορδόνaros, Ἐλθάρρα...

Φ.— Περὶδρος, βρὶ Περικλῆ, θὰ φῆς καμμά σπαλιάρρα.

Π.— Κορδόνaros...

Φ.— Ἀγκυράρος, κι' ἄς ποῦμε μ' ἕνα στόμα :
« ἄσπρο ὄτ' ἡς κάλπαις τῆς Μυρτιάς, ποῦναι παρβίνον κόμμα,
κι' ἀμαρτωλὸν καὶ λαίμαργον ὡς τώρα δὲν ἐφάνη !
καὶ καθαρὰ καὶ ἔσστερα μὰς λείει τί θὰ κάνη.

Ἄσπρο ὄτ' ὄν Ράλλη, Περικλῆ, τὸν βλέμη, τὸν κολλῆγα,
ποὺ δὲν τὸν εἶπαν Καίσαρα κι' Ἀλιεῆανδρὸ καὶ Ρήγα.

Τρέχω τρέχω μὲ φωτὰ
καὶ τὴν Ἀγκυρα φίλῶ,
δῖνο κι' ἄσπρο ὄτ' ὄν Μυρτιά
κι' δλουοὺς παίζω καὶ γελῶ.

Γενναῖος φωνάζω,
Γενναῖος ἀπῶνι,
κι' ἀδιαφόρος κυττάζω
τὴν Ἐλθὰ καὶ τὸ Κορδόν.

Π.— Κορδόνaros, Κορδόνaros, καὶ μὴν παραφροσύνων...
Φ.— Ὁτὴν γειτονιά μου χθὲς προχθὲς ἐφώναζ' ἕνας Γεμῶνης...
μεισάνωκα καὶ τέταρτον καθ' ἑκκερμῆς ἐκτύπα
καὶ τὴν καρδιά σου ὄπαράζαν οἱ θλιβεροὶ τὸν εὐθόγγι,
κι' ὄταν τὸν ἀκούσα κι' ἐγὼ συλλογιμαίνους εἶπα
πῶς ὁ Τρικούστης θῆρεσας ἀπὸ τὸ Μισολόγγι.